

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2To/17/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119010205
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ivo Maruščák
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8119010205.2

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Iva Maruščáka a sudcov JUDr. Mariana Sninského a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.12.2022, v trestnej veci proti obžalovaným A. B. a A. B. pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 128 ods. 1 Tr. zákona a iné, o odvolaniach obžalovaných a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 41T/9/2019 zo dňa 15.12.2021, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. poriadku z a m i e t a odvolania obžalovaných A. B., A. B. a okresného prokurátora.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaných A. B. a A. B. vinnými pre prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b/ Tr. zákona s poukazom na § 128 ods. 1 Tr. zákona na tom skutkovom základe, že

vo večerných hodinách dňa 24.10.2017 v bližšie nezistenom čase, napadli starostu Obce C. D. E., trvalé bytom C., F. XX, okr. G., v garáži jeho rodinného domu pre to, že na zasadnutí výberovej komisie, ktorej členom bol aj D. E., zriadenej Obecným zastupiteľstvom Obce C., k výberu členov z Rómskej osady do obecnej hliadky Obce C. v počte 8 ľudí, nebol vybratý aj H. B., trvalé bytom C., zať A. B. a A. B., pričom hlasovanie D. E., ako aj výsledok výberu členov do obecnej hliadky, bol v rozpore s požiadavkou A. B. a A. B., títo fyzicky napadli D. E. a to tak, že keď bol D. E. vo svojom rodinnom dome, v garáži, kde zvolal všetkých nových členov obecnej hliadky, A. B. a A. B. prišli k jeho rodinnému domu na svojom motorovom vozidle a hneď po tom, čo z neho vystúpili, A. B., po tom čo starosta obce D. E. šiel ku garážovým dverám a jedno krídlo garážových dverí z vnútra otvoril, sa rozbehla k D. E., priskočila k nemu a dala mu facku a keď ju D. E. odstrčil, pribehol k nemu A. B., ktorý ho následne udrel päťou do čela a keď A. B. a A. B. D. E. v garáži jeho rodinného domu ďalej fyzicky napádali, tam prítomní členovia obecnej hliadky im v tom bránili, kde počas toho ho A. B. chcela udrieť aj svojou topánkou a D. E. na nich aj kričal, aby okamžite vypadli z jeho garáže a keď sa im ich podarilo z garáže rodinného domu vytlačiť, na chodník pred domom, na verejné miesto, garážové dvere rodinného domu pred nimi zatvorili čím týmto A. B. a A. B. svojim konaním starostovi Obce C. D. E. spôsobili aj drobné zranenia s ktorými navštívil nasledujúceho dňa lekára.

Za to im A. B. podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona, v spojení s § 38 ods. 2, Tr. zákona, pri neexistencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 Tr. zákona a ani priťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zákona v spojení s § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil peňažný trest vo výške 300,- (tristo) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil mu náhradný trest odňatia slobody v trvaní 3 (troch) mesiacov.

A. B. podľa § 323 ods. 1 Tr. zákona, v spojení s § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona, pri prevahe poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j/ Tr. zákona, oproti neexistencii priťažujúcej okolnosti podľa § 37 Tr. zákona v spojení s § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona uložil peňažný trest vo výške 200,- (dvesto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zákona pre prípad, že by výkon peňažného trestu bol úmyselne zmarený, ustanovil jej náhradný trest odňatia slobody v trvaní 2 (dvoch) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku podali obžalovaní v zákonom stanovenej lehote odvolanie, ktoré aj dodatočne prostredníctvom zvoleného obhajcu písomne odôvodnili. V jeho dôvodoch po rekapitulácii výroku odvolaním napadnutého rozsudku uviedli, že odvolanie podávajú proti rozsudku, čo do výroku o vine a treste. Následne poukázali na znenie čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, kde nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok. Tiež podľa ustanovenia § 2 ods. 10 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie. Napokon podľa ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. poriadku orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Obžalovaní v rámci svojej obhajoby tak v priebehu prípravného konania, ako aj dokazovania na hlavnom pojednávaní poukazovali na množstvo vnútorných rozporov vo výpovedi samotného poškodeného D. E., ako aj ostatných svedkov. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplýva, že súd prvého stupňa ako rozhodujúci dôkaz pri uznávaní viny obžalovaných považoval výpoveď samotného poškodeného D. E.. Ďalším dôkazom svedčiacim v prospech výpovede poškodeného D. E. je podľa súdu prvého stupňa lekárska správa zo dňa 25.10.2017. Uvedené dôkazy sú však v rozpore s výpoveďami svedkov D. I., C. J., G. I., K. F. a L. M., ktorí žiadnym spôsobom nepotvrdili, že by obžalovaný A. B. mal päťou udrieť do čela poškodeného D. E.. Rovnako výpoveď obžalovaných A. B., ako aj obžalovanej A. B. je potvrdená aj svedeckou výpoveďou svedkov E. D. C. N., N. J. a N. L., ktorí ako príslušníci polície boli na mieste samom a vypovedali o okolnostiach vzniknutého incidentu. Z predmetných výpovedí jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyplýva, že práve obžalovaný A. B. zavolať hliadku polície z dôvodu, že jeho manželke, t.č. obžalovanej A. B. dal starosta - poškodený D. E. facku. Zároveň v priebehu prípravného konania ako aj v konaní pred súdom prvého stupňa bolo jednoznačne preukázané, že A. B., A. B. a D. E. sa medzi sebou dohodli, zmierili, D. E. sa A. B. ospravedlnil a zasahujúca hliadka PZ nezistila žiadne protiprávne konanie (ani priestupok, ani trestný čin). Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa žiadnym spôsobom nevyplýva, ako sa súd prvého stupňa vysporiadal práve s odlišnými svedeckými výpoveďami vypočutých svedkov, predovšetkým zasahujúcich policajtov, ktorí jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností vyvrátili výpoveď poškodeného D. E.. Súd prvého stupňa sa zároveň nevysporiadal ani s namietaným značným časovým odstupom od údajného spáchania skutku (24.10.2017) a okamihom podania trestného oznámenia (26.04.2018). Vo vzťahu k svedeckej výpovedi svedkyne D. E. opätovne poukazujeme na nemožnosť prihliadania na tento dôkaz, nakoľko táto svedkyňa nebola v konaní po vznesení obvinenia vypočutá a teda akceptáciou jej výpovede by došlo k porušeniu práv obžalovaných. Svedkyňa D. E. v priebehu trestného konania zomrela a predmetná svedkyňa bola v procesnom postavení svedkyne vypočutá pred vznesením obvinenia, teda v čase, kedy obvinený A. B., obvinená A. B. a ani ich obhajca nemali možnosť sa tohto úkonu zúčastniť. Okrem toho je aj so zreteľom na formuláciu skutku nepochybné, že práve výpoveď uvedenej svedkyne by mala byť vo významnej miere podstatným dôkazom, o ktorý prokurátor ako nositeľ dôkazného bremena opiera obžalobu. V uvedenom prípade bolo nevyhnutné zachovať kontradiktórnosť uvedeného konania a tohto svedka vypočuť po vznesení obvinenia znova, a tak zachovať právo obvineného na obhajobu, rešpektujúc pritom zásadu rovnosti strán podľa ustanovenia § 2 ods. 14 Tr. poriadku. V tejto súvislosti dávame do pozornosti aj uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4To/120/2012 zo dňa 25.10.2012, v ktorom krajský súd konštatuje: „K reálnemu naplneniu práva obvineného zúčastniť sa vyšetrovacích úkonov, prípadne práva obhajcu obvineného zúčastniť sa úkonov, ktorých výsledok môže byť použitý ako dôkaz v konaní pred súdom (§ 213 ods. 1, ods. 2 Tr. poriadku), možno len za procesnej situácie, kedy sa vedie trestné stíhanie už proti konkrétnej osobe, teda od momentu vznesenia obvinenia, čo jednoznačne zodpovedá dikcii citovaných ustanovení Tr. poriadku (§ 213

ods. 1, ods. 2). Ak teda svedok, ktorý vypovedal po začatí trestného stíhania, avšak pred vznesením obvinenia, zomrel skôr, ako bol vypočutý po vznesení obvinenia, nemožno jeho výpoveď prečítať na hlavnom pojednávaní postupom podľa § 263 ods. 3 Tr. poriadku, nakoľko takýto výsluch z hľadiska jeho použiteľnosti (dodržanie práva možnosti účasti obvineného a jeho obhajcu na tomto výsluchu), nebol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam tohto zákona (Tr. poriadku č. 301/2005 Z. z.)“. Obdobný záver, dôvodiac judikatúrou Najvyššieho súdu SR, prijíma Krajský súd v Bratislave aj v uznesení sp. zn. 4To/123/2016 zo dňa 23.03.2017. Z dôvodov vyššie uvedených preto obžalovaní navrhujú, aby odvolací súd po preskúmaní celého na vec sa vzťahujúceho spisu zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

V zákonom stanovenej lehote podal písomne odôvodnené odvolanie aj okresný prokurátor, v ktorom po rekapitulácii odvolaním napadnutého výroku rozsudku uviedol, že svoje rozhodnutie posudzovať tento skutok iba ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 128 ods. 1 Tr. zákona a nie aj ako prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona okresný súd odôvodnil tým, že z výpovede poškodeného vyplýva, že očakával obžalovaných, že v ten večer prídu k nemu domov a že ich nevyzval na opustenie jeho pozemku, resp. garáže, ale že k opusteniu jeho pozemku boli vyzvaní až počas konfliktu, pričom následne pozemok skutočne opustili. Z výsluchu poškodeného však nevyplýva, aby obžalovaných pozval a umožnil im tak vstup na jeho nehnuteľnosť. Poškodený uviedol, že s obžalovaným B. telefonoval, pričom poškodený sa vyjadroval hrubo a vyhrážal sa mu napadnutím. Po tomto hovore, zhruba do polhodiny, obžalovaní dorazili, pričom následne poškodený opísal, ako sa incident udial. Tento incident mal rýchly sled. Po zaparkovaní osobného motorového vozidla na ceste pred domom poškodeného sa na ňom rýchlo otvorili dvere a vystúpila obžalovaná, ktorá behom utekala k poškodenému a udierala ho. Tieto udalosti mal obžalovaný sledovať a následne vbehol do garáže. Súd pri tom v odôvodnení poukazuje na to, že poškodený obžalovaných nevyzval na opustenie pozemku, resp. garáže. Prokurátor je toho názoru, že táto skutočnosť nevyklučuje trestnoprávnu zodpovednosť za prečin porušovania domovej slobody. V prezentovanej súvislosti poukazuje na rýchly sled udalostí, pri ktorom poškodený ani nemal priestor takú výzvu vykonať a aj na tú skutočnosť, že obžalovaní ihneď po zaparkovaní osobného motorového vozidla vstúpili na pozemok poškodeného. Rovnako sa nie je možné stotožniť s argumentáciou súdu, že trestnoprávnu zodpovednosť vylučuje to, že poškodený očakával príchod obžalovaných. Má za to, že tento príchod očakával poškodený na základe obsahu telefonického rozhovoru, ktorý poškodený opísal, v dôsledku obavy z naplnenia vyhrážok a nie preto, že obžalovaných k sebe pozval. To tiež vyplýva aj z výsluchu obžalovaných, ktorý uviedol, že sa rozhodol, že pôjde priamo za starostom domov, vystúpil z auta, išiel k starostovi a tam na seba kričali. Predmetný spôsob komunikácie taktiež nasvedčuje tomu, že poškodený nebol stotožnený so vstupom obžalovaných na jeho pozemok, resp. do garáže. K výroku o treste okresný súd uviedol, že súd pri ukladaní trestu obžalovanému B. dôvodil hlavne tým, že obžalovaný bol pred spáchaním uvedeného prečinu štrnásťkrát priestupkovo postihnutý, najmä na úseku cestnej premávky. Ďalej tým, že bol v minulosti štyrikrát odsúdený, pričom prvé tri odsúdenia boli zahladené. Naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 5T/35/2014 zo dňa 17.07.2014 pre zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zákona a iné, za čo bol potrestaný trestom odňatia slobody vo výmere troch rokov, ktorý bol podmiennečne odložený a bola mu uložená skúšobná doba do 17.07.2018, pričom toto odsúdenie bolo ku dňu 17.07.2020 zahladené. Tiež súd poukázal na to, že obžalovaný je nezamestnaný. U obžalovaných B. súd nezistil žiadnu priťažujúcu ani poľahčujúcu okolnosť. S týmto postupom sa nestotožňuje a postup súdu pri ukladaní trestu a uložený trest považuje za neprimeraný a v rozpore s Trestným zákonom. Má za to, že pri správnej právnej kvalifikácii skutku sú u obžalovaných B. dané priťažujúce okolnosti podľa § 37 písm. h), písm. m) Tr. zákona. Nemenej významnou je aj tá skutočnosť, že obžalovaný bol už v minulosti potrestaný podmiennečným trestom odňatia slobody za násilný trestný čin a preto uloženie peňažného trestu nemožno považovať za dostatočné na účely naplnenia účelu trestu v súlade s § 34 ods. 1 Tr. zákona. Taktiež poukázal na tú skutočnosť, že obžalovaný je nezamestnaný a svoje majetkové pomery opísal tak, že je nemajetný. Preto zastáva názor, že obžalovanému B. je potrebné uložiť úhrnný nepodmiennečný trest odňatia slobody, za použitia tej právnej kvalifikácie, ktorá je vyjadrená v obžalobe a pri existencii dvoch priťažujúcich okolností. Svoje rozhodnutie okresný súd pri ukladaní trestu obžalovanej B. odôvodnil hlavne tým, že obžalovaná bola pred spáchaním uvedeného prečinu dvakrát priestupkovo postihnutá a to na úseku cestnej premávky. Ďalej tým, že v minulosti nebola odsúdená za žiaden trestný čin, ako aj tým, že má prevádzku potravín v obci C.. U obžalovanej B. súd zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona. S týmto postupom sa nestotožnil a postup súdu pri ukladaní trestu a uložený trest považuje za neprimeraný a v rozpore s Trestným zákonom.

Má za to, že pri správnej právnej kvalifikácii skutku u obžalovanej B. je daná aj priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zákona. Zastáva názor, že obžalovanej B. je potrebné uložiť podmienený trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby s podmieneným odkladom na primeranú skúšobnú dobu, za použitia tej právnej kvalifikácie, ktorá je vyjadrená v obžalobe a to pri rovnosti pohľadujúcich a priťažujúcich okolností. Preto navrhol, aby Krajský súd v Prešove zrušil rozsudok Okresného súdu v Prešove sp. zn. 41T/9/2019 z 15.12.2021, čo do výroku o vine a treste a uznal obžalovaných A. B. a A. B. za vinných z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 128 ods. 1 Tr. zákona a prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona a uložil obžalovanému A. B. za spáchaný, skutok kvalifikovaný ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 128 ods. 1 Tr. zákona a prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona za použitia § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zákona nepodmienečný trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia; a obžalovanej A. B. za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zákona trest odňatia slobody pri dolnej hranici trestnej sadzby s podmieneným odkladom a s primeranou skúšobnou dobou.

Krajský súd na podklade podaného odvolania podľa § 317 ods. 1 Tr. poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. poriadku.

Po takomto preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaných a okresného prokurátora nie je dôvodné.

Prvostupňový súd totižto vykonal dokazovanie náležitým spôsobom. Vykonané dôkazy potom vyhodnotil v súlade so zákonom, preto správne zistil skutkový stav a to v rozsahu potrebnom pre jeho rozhodnutie. Vzhľadom k tomu, preto urobil zákonu zodpovedajúce rozhodnutie o vine. Svoje skutkové a právne závery súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku v potrebnom rozsahu a presvedčivo odôvodnil a preto sa odvolací súd s jeho argumentáciou aj keď nie úplne (ako bude bližšie vysvetlené) stotožnil a v podrobnostiach na ňu odkazuje. Napokon neúplnosť vykonaného dokazovania v rozsahu potrebnom pre spravodlivé rozhodnutie vo veci nenamietal obžalovaný ani okresný prokurátor.

Aj preto vzhľadom na uvedené a na skutočnosť, že odvolacie konanie pred krajským súdom je v spojení s konaním pred prvostupňovým súdom konaním tvoriacim jeden celok, keďže predmet konania je totožný – krajský súd nemá dôvod opätovne bližšie rekapitulovať (opakovať), dôkazy a skutočnosti z nich plynúce, na podklade ktorých prvostupňový súd urobil záver o vine obžalovaných a druhu a výmere trestu tak, ako je to uvedené vo výroku napadnutého rozsudku.

Odvolací súd preto upriamil pozornosť už len na reakciu proti odvolacím námietkam obžalovaných a okresného prokurátora a pritom zohľadnil len tie, ktoré sú právne relevantné, týkajúce sa podstaty (predmetu) konania, majúce vplyv na posúdenie zákonnosti a dôvodnosti odsúdenia obžalovaných a určeného druhu trestu a jeho výmery.

Najsamprv krajský súd považuje za potrebné zvýrazniť, že každý obžalovaný v rámci práva na obhajobu má právo brániť sa, ako uzná za vhodné, uvádzať všetky skutočnosti, argumenty na svoju obranu, oproti skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu a dôkazom o nich.

No súčasne platí, že súd pri hodnotení vykonaných dôkazov (vo vzájomných súvislostiach) jednotlivo ako aj v celom ich súhrne v súlade s pravidlami stanovenými pre hodnotenie dôkazov bez toho, aby narušil rovnováhu hodnotenia dôkazov, produkovaných ako v prospech tak aj v neprospech obžalovaných, musí prihliadať na obranu obžalovaných v kontexte všetkých dôkazov, a teda či argumentácia obžalovaných v rámci obhajoby sa nevymyká pravidlám logiky, inak povedané, či skutočnosti, ktoré obžalovaní v rámci obhajoby tvrdia, sú nimi predkladanými dôkazmi, resp. argumentmi nielen overiteľné, ale či sú súčasne aj spôsobilé dôkazy predložené spolu s obžalobou spochybníť, či dokonca vyvrátiť do takej miery, že prokurátor nie je schopný uniesť dôkazné bremeno a bez rozumných pochybností nie je možné potom na ich podklade obžalovaných uznať vinným zo spáchania žalovanej trestnej činnosti.

V tejto súvislosti je preto potrebné uviesť, že obsah námietok obžalovaných prezentovaných v rámci obrany na hlavnom pojednávaní ako aj v prípravnom konaní nemá oporu vo vykonanom dokazovaní,

resp. niektoré dôkazy účelovo hodnotí a vykladá vo svoj prospech, nie úplne a bez konfrontácie s dôkazmi inými produkovanými v rámci dokazovania.

Súčasne platí, že časť odvolacích námietok obžalovaných, ktorými argumentovali, už boli prednesené v priebehu dokazovania v konaní pred súdom prvého stupňa, s ktorými sa v odôvodnení napadnutého rozsudku prvostupňový súd vysporiadal a ktoré si aj krajský súd osvojil.

Krajský súd preto v ďalšom postupe túto argumentáciu len dopĺňa o fakty plynúce z vykonaného dokazovania, ktoré v súhrne s dôvodmi už uvedenými v odôvodnení napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vedú k záveru o náležitom zistení skutkového stavu veci pre meritórne (konečné) rozhodnutie v posudzovanej veci obžalovaných.

V reakcii na odvolacie námietky obžalovaných, kde poukazujú na to, že výpovede poškodeného D. E. spolu aj s lekárskou správou sú v zásadnom rozpore s výpoveďami svedkov novozvolených členov obecnej hliadky, ktorí mali byť priamo účastní konfliktu a žiadnym spôsobom nepotvrdili, aby obžalovaný A. B. mal päsťou udrieť do čela poškodeného D. E., krajský súd opierajúc sa aj o okresným súdom stručné hodnotenie výpovede neskôr vymenovaných svedkov v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia, konštatuje.

Z výpovedí svedkov C. J. a G. I., ako to hodnotí vecne správne aj okresný súd, plynie v zhode, že obžalovaný A. B. s poškodeným E. stáli oproti sebe, držali sa navzájom a mali sa naťahovať, dokonca svedok C. J. zvyrazňuje, že obžalovaný A. B. poškodeného držal za šaty a poškodený E. obžalovaného za ruky a popritom obžalovaný B. so starostom tzv. triasol, lomcoval ním. Obaja sa zhodne mali vyjadriť, že podľa nich dôvodom fyzického kontaktu starostu a obžalovaného mal byť predchádzajúci konflikt poškodeného s manželkou obžalovaného obžalovanou A. B., ktorú mal ešte pred tým poškodený napadnúť.

Nie je preto v rozpore s týmito tvrdeniami menovaných svedkov ani výpoveď svedka K. F., ktorý potvrdzuje, že ešte pred tým, ako sa mali pustiť do seba obžalovaný B. s poškodeným starostom E., on síce nevidel, či poškodený udrel obžalovanú B. alebo B. udrela poškodeného, no stáli oproti sebe, mali navzájom zdvihnuté ruky - boli tam pohyby a keď to videl obžalovaný B., mal vystúpiť na obranu svojej manželky.

V tejto súvislosti je potom podstatná výpoveď svedka L. F., ktorý opakovane vypovedá, že len čo obžalovaná A. B. prišla k dverám garáže, ako prvá mala fyzicky napadnúť poškodeného (starostu) tak, že mu dala facku, on preto do nej sotil, no obžalovaná B. odbehla do auta po topánku s opätkom a touto sa snažila fyzicky napadnúť poškodeného, ktorého však v tom momente snažiac sa ukludniť situáciu chránila jej vlastným telom jeho manželka D. E., ktorá namiesto poškodeného bola počas tohto útoku zo strany obžalovanej B. voči poškodenému sama zasiahnutá topánkou a v tom čase sa vlastne už mala postaviť medzi svojho manžela poškodeného a obžalovaného A. B., ktorý vystúpil na obranu svojej manželky obžalovanej A. B..

Napokon aj svedok N. M. potvrdzuje, že došlo k fyzickému kontaktu, mali tam padnúť údery, no on nevie, kto koho udrel, on to nevidel, no opakovane potvrdzuje totožnosť osôb, ktoré mali držať obžalovaného a držať poškodeného, aby sa navzájom nenapádali.

V tomto kontexte potom vyznievajú výpovede svedkov rovnako prítomných na mieste činu v čase rozhodnom a to D. I., O. I. a G. M. ako nedôveryhodné, nakoľko vo svojich výpovediach prakticky popierajú, aby malo dôjsť vôbec k nejakému fyzickému napádaniu medzi prítomnými obžalovanými a poškodeným a trvajú na tom, že nič presne také ako to opisuje poškodený D. E. a jeho manželka D. E. nieže nevideli, ale sa ani nestalo.

Súčasne platí, že každý z týchto menovaných svedkov zo svojho pohľadu vnímal celú túto situáciu a je potrebné ich výpovede hodnotiť aj v tom kontexte, že predsa len ide o obyvateľov obce, jej občanov, ktorí sa navzájom všetci osobne poznajú, nielen s poškodeným v čase ich výpovede starostom obce D. E., no súčasne sa mali osobne poznať (niektorý dokonca aj ako rodinný príslušníci) ako je to zjavné aj z ich výpovedí s obžalovanými A. B. a A. B.. Z tohto pohľadu je potom potrebné vnímať, možnú motiváciu pri ich vyjadreniach vypovedať, tak aby nepoškodili ani jednej ani druhej strane v rámci tohto konfliktu.

Pokiaľ obhajoba poukazuje na rozpory vo výpovedi poškodeného, podľa krajského súdu je pochopiteľné a prirodzené, že svedok v dôsledku procesu zabúdania spojeného s plynutím času si nebude pamätať na všetky detaily prejednávanej veci (napokon trestné oznámenie bolo podané s určitým časovým odstupom cca sedem mesiacov od dňa, kedy sa tento skutok mal stať) a to aj časového charakteru. Nie je možné od svedka spravodlivo požadovať, aby ním vnímanú udalosť opakovane aj s väčším časovým odstupom popisoval absolútne zhodne so všetkými detailami. Naopak práve skutočnosť, pokiaľ by svedok absolútne opakovane zhodne aj s väčším časovým odstupom priebeh sporných udalostí popisoval zhodne, mohlo by to vzbudiť pochybnosti o pravdivosti jeho tvrdení, pretože takýto prejav by bol v rozpore s prirodzeným procesom zabúdania spojeným s plynutím času.

Podľa názoru krajského súdu v tomto kontexte je potrebné potom vnímať obsah výpovedí menovaných svedkov a zistené odlišnosti vo výpovediach týchto svedkov, ako aj vo výpovedi poškodeného, na ktoré poukazujú aj obžalovaní - je správne tieto odlišnosti hodnotiť ako len dôsledok plynutia času a prirodzenej neschopnosti človeka zapamätať si každý jeden detail a okamih útoku na jeho osobu a jeho časovú postupnosť a to aj (okrem plynutia času) v dôsledku strachu, rozrušenia, či stresu. Je potom potrebné poškodenému prisvedčiť, že pokiaľ mal byť takýmto spôsobom, ako slovné tak aj napokon fyzicky napádaný zo strany obžalovaných, keď mal dôvod pri takomto spôsobe slovnej a fyzickej komunikácie zo strany obžalovaných logicky sa obávať o svoje zdravie, čo sa napokon aj reálne stalo, keďže mu boli diagnostikované zranenia v rámci lekárskeho vyšetrenia, čo mohlo tiež zásadným spôsobom pri vnímaní týchto udalostí tieto skutočnosti skresliť a ovplyvniť, preto s nimi je možné spojiť do určitej miery aj tieto odlišnosti v týchto výpovediach a to nielen poškodeného, ale aj jeho (teraz už nebohej) manželky, či menovaných svedkov - o spôsobe a okolnostiach útoku obžalovaných voči poškodenému.

Súčasne však platí ako bude aj ďalej detailnejšie rozvedené, že výpovede týchto svedkov zásadným spôsobom nerozporujú samotný priebeh skutkového deja od momentu, kedy mali obaja obžalovaní prísť ku garáži poškodeného a následne akým spôsobom sa tento konflikt mal vyvíjať, keďže bolo potvrdené fyzické napádanie jednak zo strany obžalovanej A. B. a poškodeného voči nej ako reakciu na vyvíjajúcu situáciu a aj fyzické „naťahovanie“ sa zo strany obžalovaného A. B. voči poškodenému a naopak.

V tejto súvislosti výpovede týchto svedkov potom nie je možné bez rozumných povinností v konfrontácii s výpoveďou poškodeného D. E. a koniec koncov aj jeho manželky D. E. hodnotiť tak, aby boli v zásadnom rozpore, nakoľko fyzické napádanie potvrdené bolo, no predovšetkým v kontexte hodnotenia žalovanej trestnej činnosti - všetci totožne vypovedajú o motíve (pohnútky) konania zo strany oboch obžalovaných, pretože menovaní svedkovia si najsamprv mali na hlasitý odposluch z telefónu poškodeného vypočúť nespokojnosť prejavenu zo strany obžalovaného B., keďže nebol vybratý ako člen obecnej hliadky ich zať H. B. a to súčasne s upozornením, že si to prídu bezodkladne ešte aj vydiskutovať. Na to predsa nadväzuje reakcia obžalovanej A. B., ktorá mala prísť ako prvá k dverám garáže po ich otvorení a okamžite túto skutočnosť vyčítať poškodenému a ešte ho aj fyzicky napadnúť, keď mu dala facku.

K námietke obhajoby o procesnej (dôkaznej) nepoužiteľnosti výpovede manželky poškodeného D. E., svedkyne D. E. (teraz už nebohej), okrem osvojenej argumentácie okresného súdu krajský súd ešte dopĺňa.

Všetci zúčastnení konfliktu, vrátane všetkých novozvolených členov obecnej hliadky, vypovedajú totožne o prítomnosti nebohej manželky poškodeného D. E. na mieste činu. Členovia hliadky bez zásadných rozporov sa totožným spôsobom vyjadrovali o tom, akým spôsobom sa správala a komunikovala pred príchodom obžalovaných B., po ich príchode a v čase, kedy bola na miesto už privolaná policajná hliadka v čase incidentu.

Podľa svedka L. F. aktívne vystúpila na obranu svojho manžela poškodeného D. E. v snahe, aby konflikt nepokračoval medzi obžalovanou A. B. a poškodeným (jej manželom), no najmä medzi poškodeným a obžalovaným A. B., ktorých sa snažila tiež rozdeliť - čo napokon potvrdzuje vo svojej výpovedi aj obžalovaný A. B., že až na jej požiadanie mal ustúpiť od snahy obrániť (pomstiť) manželku, obžalovanú A. B. - napokon a popri tom bola sama tiež napadnutá obžalovanou B. topánkou s podpätkom, ktorou chcela napadnúť pôvodne poškodeného, no zasiahnutá bola ona.

Práve preto už skôr hodnotené výpovede svedkov G. I., C. J., K. F., ale aj N. M., či napokon už spomínaného L. F. osvedčujú, samozrejme len v určitých častiach, neúplne, každý zo svojho pohľadu jej správanie ako ho vnímali počas incidentu, čo napokon overuje jej výpoveď ako celok, ako svedkyňa vypovedala o samotnom priebehu skutkového deja, ktorá potom po obsahovej stránke napokon zodpovedá výpovedi poškodeného D. E., čo má za následok podľa názoru krajského súdu jej procesnú použiteľnosť a na jej výpoveď je preto možné prihliadať ako na zákonným spôsobom vykonaný dôkaz aj napriek tomu, že obžalovaní v rámci obhajoby správne namietajú, že či už sami osobne, resp. prostredníctvom svojho obhajcu nemali možnosť byť prítomní priamo pri jej výsluchu, nakoľko menovaná po vznesení im obvinenia v posudzovanom prípade zomrela.

Výpoveď svedkyne D. E. totižto, ako to plynie z už skôr prezentovanej zhrnutej sumarizácie výpovedí spomínaných svedkov, teda nie je jedinou, resp. rozhodujúcou výpoveďou, na podklade ktorej sú usvedčovaní zo žalovanej trestnej činnosti obžalovaní, ale predstavuje jeden z dôkazov, ktorý spoločne s ostatnými vedú bez rozumných pochybností k dôvodnému záveru, že páchatelmi žalovaného skutku tak, ako je ustálený v odvolaní napadnutom rozsudku, sú obžalovaní A. a A. B..

Inak povedané, D. E. osvedčuje skutočnosti, ktoré je možné overiť aj z iných dôkazov, výpovedí už menovaných svedkov a napokon aj z lekárskej správy zo dňa 25.10.2017 D. P. K. (na čl. 3 spisu, kde poškodený totožne opisuje už v tom čase ako a kým mu boli spôsobené zranenia), ktorá tiež potvrdzuje lekárske ošetrenie obžalovaného so záverom o diagnostikovaných zraneniach na čele a na nose poškodeného, spojených s bolesťami v oblasti krčnej chrbtice, ktoré napokon aj zodpovedajú možnému mechanizmu ich vzniku tak, ako ich popisuje poškodený a jeho manželka p. E. v ich výpovediach, pri fyzickom napadnutí obžalovaným B..

Pokiaľ sa výpoveď svedkyne E. zhoduje nielen s výpoveďou poškodeného v tej časti ako mal byť napadnutý už obžalovanou B. a následne ako ho chcela opäť napadnúť topánkou s opätkom, kde už na jeho obranu mala vystúpiť svedkyňa E., o čom totožne vypovedá aj svedok L. F., keďže mala byť na miesto poškodeného zasiahnutá obžalovanou B. svedkyňa E., niet logického dôvodu neveriť jej ďalšej časti výpovede o napadnutí poškodeného obžalovaným B., ak sama opisuje aj vzájomné držanie sa oboch, „lomcovanie – trasenie“ poškodeného obžalovaným tak, ako to totožne opisuje vo svojej opakovanej výpovedi svedok C. J..

Okrem iného, menovaná svedkyňa, nie je v posudzovanom prípade poškodenou, no aj jej výpoveď ako priameho svedka tohto incidentu môže preto slúžiť na overenie tvrdení nielen poškodeného, ale aj výpovedí už spomínaných svedkov – k podstatným skutkovým okolnostiam, ktoré mali preniesť do hodnoteného skutkového stavu.

Súčasne platí, ako už bolo skôr naznačené, že čiastočne tieto tvrdenia poškodeného sú overované výpoveďami už označených svedkov a to v zrozumiteľnom rozsahu a v logických súvislostiach, bez zásadných rozporov potvrdzujú motív (pohnútku) konania najmä obžalovanej A. B. a následne aj obžalovaného A. B., ktorý síce od začiatku opakovane tvrdil, že chcel len vystúpiť na obranu svojej manželky A. B. a preto napadol poškodeného C. E., „len“ v rozsahu ustálenom v skutku rozsudku aj to len kvôli aktívnej komunikácii zo strany manželky poškodeného p. E., ale aj prítomných členov hliadky, lebo ak by tam bola skutočná „bitka“, tak by to určite dopadlo pre poškodeného inak.

Obžalovaní, konkrétne obžalovaný A. B. vopred predsa prostredníctvom telefonického hovoru vyjadrili (čo na hlasitý odposluch z telefónu poškodeného počuli aj prítomní členovia obecnej hliadky) nespokojnosť s výberom členov hliadky, keďže nebol vybraný ich zať, čo aj vopred oznámili poškodenému, že si to prídu (idú) „vysvetliť“.

Za danej dôkaznej situácie preto niet dôvodných pochybností o tom - pokiaľ slovne a následne fyzicky bez vyzvania napadne obžalovaná A. B. poškodeného (starostu) „fackou“ preto, že nevybral ich zaťa a následne aj obžalovaný A. B. napadne starostu len preto, aby vystúpil „na obranu“ manželky, úderom päste na hlavu, pričom on sám v telefonickom hovore predtým vyjadruje nespokojnosť a zdôrazňuje, že si príde bezprostredne vysvetliť toto „nesplnenie ich želania“ zvolenie ich zaťa do obecnej hliadky - že obžalovaní konali s úmyslom „potrestať“ starostu za to, že si nesplnil svoje povinnosti a svoj sľub zamestnať ich zaťa H. B..

Takto ustálené konanie oboch obžalovaných A. B. a A. B. potom správne okresný súd právne posúdil ako prečin útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. b) Tr. zákona s poukazom na § 128 ods. 1 Tr. zákona.

Niet predsa rozumných pochybností, s akým motívom prišli obaja obžalovaní za poškodeným D. E., v tom čase starostom obce – verejným činiteľom – a čo bolo ich pohnútkou, ktorá bola zhrnutá ich úmyslom pri fyzickom napadnutí poškodeného, nešlo predsa o náhodný vopred nevyprovokovaný konflikt, ten už bol zjavne rozvinutý od momentu, kedy sa obžalovaní dozvedeli, že ich zať H. B. aj napriek „prísľubu“ starostu nebol vybraný za člena obecnej hliadky, ktorý podľa nich celé výberové konanie riadil. Aký dôvod potom mali prísť obaja obžalovaní k domu poškodeného, priamo za poškodeným, ak nebolo dokázané, aby ich starosta (poškodený) k sebe domov pozýval, resp. s jeho „súhlasom“ ich očakával, čo súčasne spochybňuje záver okresného súdu o dôvode nenaplnenia konaním obžalovaných aj skutkovej podstaty prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona tak, ako sa im to kládlo za vinu v obžalobnom návrhu a ako bude neskôr aj bližšie rozvedené.

Pre ustálenie formy zavinenia úmyslu, ktorý zahŕňal konanie obžalovaných, je na mieste tiež pripomenúť, že tomuto incidentu už predsa predtým predchádzal spor medzi rodinou B. a starostom s legalizáciou ich čiernej stavby, resp. snahy kúpiť pozemok pod touto stavbou ich rodinou, ktorý mal začať už v priebehu druhej polovice leta roku 2017 a vyústiť do verejne prednesených vyhrážok obžalovaného A. B. o možnom fyzickom napadnutí voči poškodenému starostovi, ak neprestane po zasadnutí obecného zastupiteľstva dňa 28.09.2017 (pôvodne skutok č. 1 obžaloby).

V reakcii na odvolacie námietky okresného prokurátora, podľa ktorého boli na základe vykonaného dokazovania splnené podmienky pre právne posúdenie konania oboch obžalovaných A. B. a A. B., aj ako prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona krajský súd uvádza.

V prvom rade je potrebné uviesť, že vo vykonaných dôkazoch v prípravnom konaní, ktoré sa mali preniesť aj do dokazovania na hlavnom pojednávaní, absentuje vykonanie minimálne obhliadky miesta činu spojenej s fotodokumentáciou, v rámci ktorej by bolo možné jednoznačne ustáliť polohu a umiestnenie garáže na pozemku poškodeného D. E., nakoľko z výpovedí všetkých prítomných malo vyplynúť, že pozemok poškodeného minimálne v časti od obecného chodníka k garáži nie je oplotený (nie je uzavretý, ohraničený) a je teda možné priamo z chodníka zísť k priestoru pred vstupom do garáže, čím by bez rozumných pochybností bolo možné jednoznačne ustáliť, či prekročením hranice pozemku poškodeného obžalovanými došlo k vniknutiu na pozemok poškodeného bez jeho súhlasu, resp. či by tam potom bez jeho súhlasu aj zotrvali.

Ďalej produkované dôkazy, konkrétne vyjadrenia už menovaných svedkov, členov obecnej hliadky po obsahovej stránke si zásadným spôsobom odporujú v tom, či počas incidentu vošli alebo nevošli obžalovaní aj do vnútra garáže, resp. či sa tento odohral výlučne pred dverami garáže, rovnako tak, ako už bolo skôr naznačené, si krajský súd v celosti tiež nemohol osvojiť tvrdenie okresného súdu, že poškodený vlastne očakával príchod obžalovaných, čím mal vyjadriť „konkudentne“ súhlas s ich vstupom a zotrvaním na jeho pozemku, resp. garáži a obžalovaných mal vyzvať na opustenie pozemku až po samotnom v konflikte.

V súvislosti s uvedeným je potrebné predovšetkým zvýrazniť, že zásadná pochybnosť sa spája s ustálením zavinenia, ktoré malo zahŕňať úmysel obžalovaných neoprávnene vstúpiť na pozemok obžalovaného, resp. tam neoprávne zotrvať, ak ich pohyb po neoplotenom pozemku, resp. aj v garáži poškodeného bol vyslovene ovplyvnený prebiehajúcim konfliktom najmä medzi poškodeným a obžalovanou B. a jeho ďalším vývojom smerujúcim k fyzickej konfrontácii poškodeného a obžalovaného B., čo zásadným spôsobom spochybňuje spáchanie tohto trestného činu z hľadiska subjektívnej stránky, keď aj po objektívnej stránke ako už bolo konštatované, nebolo bez rozumných pochybností preukázané, aby vôbec obžalovaní v tomto zmysle mali vniknúť vedome a úmyselne do garáže bez povolenia poškodeného a neoprávnene tam aj zotrvať aj napriek výzvam a obžalovaného, aby tento priestor opustili.

Z tohto dôvodu aj krajský súd považuje za vecne správny záver okresného súdu, aj keď z iného dôvodu, pokiaľ právne neposúdil konanie obžalovaných aj ako o prečin porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1 Tr. zákona.

Pokiaľ obhajoba argumentuje, že výpovede obžalovaných sú potvrdené svedeckými výpoveďami príslušníkov polície E. D. C. N., N. J. a N. L., ktorí mali byť na mieste samom a vypovedali o okolnostiach incidentu, tu je potrebné zdôrazniť, že všetci vypočutí príslušníci PZ prichádzajú na miesto činu až po fyzickom napádaní zúčastnených a na základe telefonického oznámenia zo strany obžalovaného A. B., ktorý sám verbalizuje, že volal v čase, kedy bolo definitívne po samotnom incidente, kedy samotní príslušníci obecnej hliadky vyzývali obžalovaného B., aby zavolať políciu, pokiaľ došlo k napadnutiu jeho manželky (a on sám nepokračoval v jej „obrane“ napádaním poškodeného), čo v konečnom dôsledku poškodený priznáva a mal sa aj priamo pred príslušníkmi tejto hliadky obžalovanej ospravedlniť, čo potvrdzujú príslušníci PZ tak aj prítomní svedkovia.

Z uvedeného plynie, že príslušníci PZ na začiatku tohto incidentu a v jeho priebehu prítomní neboli a mohli teda vypovedať len o skutočnostiach, o ktorých sa mali dozvedieť z vyjadrení tam prítomných osôb. Z ich výpovedí však len vyplýva, že poškodený D. E. sa mal priznať, že pokiaľ obžalovaný B. nejako urazil, či dokonca napadol, chce sa ospravedlniť, nakoľko opakovane zvýrazňoval, že nemal záujem na tom v tom čase, keď sa tento incident stal, aby mal byť nejakým spôsobom zverejňovaný v rámci obce, o čo mala pôvodne poprosiť aj obžalovaného B. manželka poškodeného D. E., čo potvrdzuje aj obžalovaný A. B., aby túto skutočnosť ďalej neoznamovali, aby to skončilo zmierom priamo na mieste a ospravedlnením zo strany poškodeného.

Poškodený D. E. tiež zrozumiteľne a v logických súvislostiach vysvetlil, prečo podal trestné oznámenie až dňa 26.04.2018 (pôvodne skutok č. 3 obžaloby) a rovnako prečo (z akého dôvodu) neoznámil vyhrážania obžalovaného B. v deň 28.09.2017 po zasadnutí obecného zastupiteľstva (pôvodne skutok č. 1 obžaloby).

K namietanému značnému časovému odstupe podania trestného oznámenia od spáchania skutku zdôvodnil poškodený tým, že malo ísť o útoky, ktoré on „prehliadol“ v snahe ako starosta nevyvolávať zbytočne ďalšie konflikty a dôvody na „pomstu“ voči nemu s tým, že by sa konfliktne situácie v obci riešili podávaním trestných oznámení, mal záujem na tom, aby komunikácia v obci bola pokojná a aby on sám nebol príčinou týchto konfliktov. No pri poslednom incidente zo dňa 26.04.2018 (pôvodne skutok č. 3 obžaloby) už nadobudol pocit strachu z ďalších možných reakcií (útokov) najmä zo strany rodiny B., preto sa rozhodol podať trestné oznámenie a v ňom opísať aj predchádzajúce incidenty, ktoré mal s obžalovaným A. B., resp. A. B..

Ani vo výroku o druhu a výmere trestu krajský súd nezistil také skutočnosti, ktoré by viedli k záveru o potrebe tento výrok naprávať a to v neprospech obžalovaných, ako to v odvolaní namietal okresný prokurátor.

Okresný súd pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery sa zjavne riadil a prihliadal najmä na jednotlivé hľadiská ukladania trestov vyplývajúcich z ustanovenia § 34 ods. 4 Tr. zákona, ktorými sú spôsob spáchania činu, jeho následok, zavinenie, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a a jeho pomery, možnosti jeho nápravy, majúť na zreteli aj účel trestu vyplývajúci z ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zákona, ktorým je ochrana spoločnosti pred obžalovaným tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život, súčasne odradí od páchania trestných činov, ako aj morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Prihliadal tiež aj na ustanovenie § 34 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého trest má postihovať iba páchatel'a tak, aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby.

Okresný súd následne správne určil trestnú sadzbu u obžalovaného A. B. postupom podľa § 38 ods. 2 Tr. zákona, keďže správne vyhodnotil neexistenciu poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, a rovnako tak zákonne postupoval aj u obžalovanej A. B. podľa § 38 ods. 2, 3 Tr. zákona, keď správne zistil pomer poľahčujúcich a príťažujúcich okolností, v prospech poľahčujúcich, keď priznal obžalovanej jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zákona a teda, že viedla doposiaľ riadny život, bez priznania príťažujúcich okolností upravených v ustanovení § 37 Tr. zákona.

Okresný súd potom po zohľadnení všetkých uvádzaných hľadísk a kritérií, podľa názoru krajského súdu, určil správny druh trestu ako peňažný trest u oboch obžalovaných, pričom trest uložený v sume 300,- eur u obžalovaného A. B. a 200,- eur u obžalovanej A. B. a za súčasného uloženia náhradného trestu odňatia slobody vo výmere troch, resp. dvoch mesiacov, v prípade úmyselného zmarenia jeho výkonu, podľa

názoru krajského súdu je trestom zákonným, ktorý zodpovedá plne zásadám ukladania trestov a odráža závažnosť protiprávneho konania obžalovaných, ako aj jeho osobu, a preto tento trest je primeraný a zodpovedajúci naplneniu individuálnej ako aj generálnej prevencie pre dosiahnutie účelu trestu.

K námietke okresného prokurátora vo vzťahu k uloženému druhu a výmery trestu obom obžalovaným, krajský súd uvádza, že pokiaľ aj odvolací súd dospel k záveru, že právne posúdenie skutku kladené za vinu obžalovaným zodpovedá záveru okresného súdu (bez ust. § 194 Tr. zákona), potom odpadá argumentácia vo vzťahu k použitiu ustanovenia § 37 písm. h/ Tr. zákona a teda, že obžalovaní spáchali viac trestných činov.

Súčasne platí, že pri aplikácii ustanovenia § 37 písm. m/ Tr. zákona v čase, kedy rozhodoval vo veci okresný súd, všetky predchádzajúce odsúdenia u obžalovaného A. B. boli tzv. „zahladené“, hľadelo sa naňho, akoby odsúdený nebol, čo samozrejme nemení nič na skutočnosti, že nie je možné „zahladiť“ skutočnosť, že sa obžalovaný v minulosti dopustil protiprávneho konania v takej intenzite, že bolo právne posúdené ako úmyselný trestný čin, za ktorý bol súdom uznaný vinným, čo tiež svedčí o prístupe obžalovaného k dodržiavaniu právnych predpisov a spoločnosťou uznaných noriem správania. Na druhej strane táto skutočnosť diskvalifikuje obžalovaného pre priznanie poľahčujúcej okolnosti podľa ustanovenia § 36 písm. j/ Tr. zákona, že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život, a to aj v kontexte okresným súdom hodnotenej jeho priestupkovej minulosti.

Z uvedených dôvodov krajský súd považoval odvolania obžalovaných a okresného prokurátora za nedôvodné a postupom podľa § 319 Tr. poriadku tieto zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté jednomyseľne.
jednomyseľne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.